



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 383/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti RAFEX s. r. o. „v likvidácii“, Šarkaň, zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Fridrichovou, Advokátska kancelária, Jakubovo námestie 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 2/2014 a jeho rozsudkom z 9. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti RAFEX s. r. o. „v likvidácii“ o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júna 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti RAFEX s. r. o. „v likvidácii“, Šarkaň (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Fridrichovou, Advokátska kancelária, Jakubovo námestie 9, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 2/2014 a jeho rozsudkom z 9. apríla 2014.

Ústavný súd v konaní o inej sťažnosti sťažovateľky vedenom pod sp. zn. II. ÚS 313/2014 z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 45 Cb 33/2005 zistil, že návrhom na začatie konania doručeným okresnému súdu 23. decembra 2004 sa navrhovateľ L. S. domáhal proti odporcovi v 1. rade SOLE Slovakia a. s. a odporcovi v 2. rade Levické mliekárne a. s. zaplatať sumy 216 474 Sk s príslušenstvom. Konanie o tomto návrhu bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. 45 Cb 33/2005.

Po vyhlásení konkurzu na majetok odporcu v 1. rade 22. marca 2005 bolo súdne konanie zo zákona prerušené a okresný súd uznesením z 21. októbra 2005 zamietol návrh navrhovateľa na vylúčenie konania v časti smerujúcej proti odporcovi v 2. rade na samostatné konanie. Uznesením z 20. júna 2006 okresný súd na základe späťvzatia návrhu zo strany navrhovateľa zastavil konanie proti odporcovi v 1. rade, teda účastníkom konania na strane odporcov bol už len odporca v 2. rade (ďalej len „odporca“).

Okresný súd rozsudkom č. k. 45 Cb 33/2005-252 z 27. januára 2009 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol návrh navrhovateľa a zaviazal ho na náhradu trov konania odporcovi.

Proti rozsudku okresného súdu navrhovateľ podal odvolanie.

Odvolacie konanie bolo krajským súdom vedené pod sp. zn. 1 Cob 209/2009.

Krajský súd uznesením z 11. januára 2010 na základe navrhovateľom aj sťažovateľkou oznámeného a preukázaného postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom konania, pripustil vstup sťažovateľky do konania na miesto pôvodného navrhovateľa.

Krajský súd rozsudkom č. k. 1 Cob 209/2009-411 z 9. septembra 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 9. septembra 2010“) potvrdil rozsudok okresného súdu a sťažovateľku zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania odporcovi.

Proti rozsudku krajského súdu z 9. septembra 2010 podala sťažovateľka dovolanie.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Obdo 43/2012 z 19. septembra 2013 zrušil rozsudok krajského súdu z 9. septembra 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd rozsudkom č. k. 3 Cob 2/2014-628 z 9. apríla 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 9. apríla 2014“ alebo „napadnutý rozsudok“) opätovne potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu a sťažovateľku zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovateľka zároveň v sťažnosti uviedla, že proti rozsudku krajského súdu z 9. apríla 2014 podala dovolanie, ktoré pripojila k sťažnosti.

Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

«1. Základné práva sťažovateľa: RAFEX s.r.o. „v likvidácii“... priznané čl. 46 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené konaním Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn.: č. 3 Cob 2/2014 zo dňa 09. 04. 2014.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. 3 Cob 2/2014 zo dňa 09. 04. 2014 a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Krajskému súdu v Bratislave sa v konaní vedenom pod sp. zn.: 3 Cob 2/2014 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

4. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi: RAFEX s.r.o. „v likvidácii“... trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu do troch dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Jany Fridrichovej...»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 313/2014-17 z 2. júla 2014 odmietol sťažnosť sťažovateľky doručенú ústavnému súdu 23. apríla 2014, ktorou okrem iného namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 2/2014.

Ústavný súd konštatuje, že v období od doručenia sťažnosti sťažovateľky ústavnému súdu 23. apríla 2014 do podania opakovanej sťažnosti sťažovateľky doručenej ústavnému súdu 26. júna 2014, ktorou opätovne namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 2/2014, nemohlo dôjsť a nedošlo k takej zmene v stave namietaného konania, ktorá by odôvodňovala iné závery ústavného súdu, ako boli vyslovené v jeho uznesení č. k. I. ÚS 313/2014-17 z 2. júla 2014. Ústavný súd preto vo vzťahu k tejto časti sťažnosti sťažovateľky v celom rozsahu odkazuje na svoje závery vyslovené v jeho označenom uznesení a sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu z 9. apríla 2014, pričom vo svojej sťažnosti uviedla, že proti rozsudku krajského súdu z 9. apríla 2014 podala dovolanie (ktoré aj pripojila k sťažnosti).

Ústavný súd už zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 84/2010, I. ÚS 153/2010, III. ÚS 200/2010, III. ÚS 114/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po negatívnom rozhodnutí o dovolaní sťažovateľa. Pritom lehota na prípadné podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu napadnutému dovolaním sťažovateľky (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). Nie je ani dôvod na to, aby ústavný súd prerušil konanie a vyčkával so svojím rozhodnutím až do vydania rozhodnutia dovolacím súdom, lebo sťažovateľ môže podať ústavnú sťažnosť až po doručení rozhodnutia o danom mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní).

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu z 9. apríla 2014 podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2014